

небето безъ надѣзень са затьмило, натрупали са облацы и буенъ вѣтръ подигналъ выхрушки. Влайко слѣзвалъ часъ почасъ въ градината за да глѣда какво е небето, то было страшно за глѣдане; сетнѣ възлѣзвалъ въ кѣщи, като прекрачвалъ по три стѣпала на веднажъ за да глѣда какво има по земята, по нея пѣкъ нищо не са виждало отъ выелицы и прахове. Сѣкашъ че небето и земята быле са сговорили да непуцать нашъ Влайка никадѣ. Но той пакъ не си отземалъ: напротивъ мѣчилъ са да увѣри баща си, че не е много голѣма хала, та да са страхувать, че сичко за единъ божи часъ щѣло да са размине, че доде излѣзели само отъ града, времето щѣло да стане тѣй хубаво, както не е бывало отколѣ, и са чюдялъ защо са помайвають, че ёще не трѣгватъ.

Господинъ Нено, който слѣпо невѣрвалъ сыновното си пророкуванe, размыслилъ, че е по-умно малко да са почака. Въ туй време дѣжда завалѣлъ и рукнѣлъ като изъ рѣкавъ. Влайко, отъ двѣ страны ударенъ, не му са сбѣдила думата и неможилъ да трѣгне, ревалъ съ гласъ да плаче и неراحلъ никой да го разтуша.

До надвѣчеръ сѣ валяло, часа до деветъ. Най-сетнѣ облацытѣ са разидяли, небето са